

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

„Vai lumii de smintele! Trebuie să vină smintele: însă vai omului aceuia prin care vine sminteala“.

Mat. 18, 7.

Încă tot e frig. Vântul iernatic suflă norii plictisiți spre miez de zi. Frunzișul uscat se învârteste după voia vântului, când mai repede, când mai încet, când drept înainte, când în vârtej. Să învârteste pentru că așa îl suflă vântul și nu poate să facă în contra nimica. Ține o direcție, pentru că așa este siliți. Stă o secundă, se adună și nu ști pentru ce nu se opune pentru că și ceilalți o fac la fel.

Da și ceilalți! Și forțele ce vin din afară! Aceste forțe hotărăsc în general și faptele oamenilor.

Oare ești și tu un răpit de puhoiul turbure și murdar, care înoți cu valurile și care de frică urlă împreună cu lupii? Ești numai un număr simplu, din tumultul mare și vulgar?

Îmi contrazici? Inzădar, că mulțimea e așa. Puțini sunt aceia cari să uită curajos în fața viscolului. Nici chiar aceia cari se fălesc, că ei nu sunt din mulțimea vulgară, ci că ei ar fi personalități distinse.

Noi însă știm mai bine, cam de vreo douămii de ani, că omul înclină spre ușurință.

În momente de rară sinceritate recunoaștem că e cu mult mai ușor a umbla pe căi bătute, plecând împreună cu gloata, decât, a lua singur drumul, bizuindu-ne numai după orientarea proprie, când apoi ajungând la rescruți nu știu și trebuie să hotărîm singuri ca să ținem spre dreaptă sau spre slânga?

Cu toate acestea dacă ne am înrolat în oastea albă a Domnului, am făcut promisiunea că nu în toate vom urma mulțimea, că în caz dat vom umbla și singuri, și chiar și pe bulgări, dar în totdeauna spre scopul final și suprem. În privința aceasta nu ne vom lăsa influențați de fraze moderne, ca toată lumea face așa, ca: așa e azi modern, că: așa se cade a face, că: am ieșit deja de sub tutelatul credinței și de altele la fel.

Să luăm numai bine seama cum vine sminteala și cum suntem ispitiți?

Se adună o societate, cam de regulă indiferent, că din care clasă socială — frunze uscate, — fie bărbați, fie femei, în ultima vreme fiind adunați chiar și tinerii și tinere, și îndată se întoarce vorba spre teme și glume obscure chiar murdare și mai mult ca de două înțelesuri, pentru că toți le

înțeleg îndată. Auditorul aplaudă cu hohote, dacă să țin puțin mai mulți cu câte un surâs discret, — arătând că au înțeles. — Cel care nu râde cu aceia carii aplaudă, devine suspect în societate și încă el pare a fi speriat, dar nici de cum nu are curajul ca să lese societatea, privește în dreapta, privește la stânga și dacă vede încă pe cineva care ca și el pare a fi speriat — scandalizat propriaminte — în loc să plece ambii, nu cumva să fie ei ocărăți, încep și ei a râde, dar vai de râsul lor amărit. După acest râs să trăzesc la realitate, conștiința le muștră, dar ei cu acest râs au plecat cu gloata vulgară pe drumul cel larg — spre perirea veșnică.

E vorbă numai de un episod la aparență prea neînsemnat, ca și când vântul iernatic învârtește frunzișul uscat asupra noroiului, dar e rară excepție, care nu cade în noroi spre veșnica nimicire, în același noroi.

Viața noastră întreagă parcă este compusă din astfel de episoade mărunte și fiecare dintre noi ajungem la răscruci.

În astfel de clipe trebuie să alegem că oare vom merge cu gloata vulgară pe drumul cel larg spre veșnica perire — cum suflă vântul frunzișul uscat — ori că ne întoarcem spre dreapta, pe calea cea îngustă?

Încolo, viața noastră va continua în felul cum am ales cărarea. Împrejurările sunt întotdeauna cele mai variate. Diavolul are fantazie vastă, dar felul lui de procedeu unul și același ca și în vreme protopărinților noștri în paradis.

Suntem expuși cu toți ispitelor și smințelilor în fiecare moment. Ni se dă vre-o carte, broșura ori vre'un ziar murdar — și câte nu mai sunt azi — o vorbă, o privire, un gest, displacul de a îndeplini datorințele, inclinarea spre cele oprite, și cine le ar mai putea înșira toate, iar gloata vulgară încearcă să ne înfrângă, lăudându-le cu hohot și cu aplaus și iată: a să opune e așa de greu și apoi întoarcerea poate că și mai grea depe drumul pe care am pornit, fără harul lui Dumnezeu și fără o fermă voință categorică chiar ca imposibil.

În cea ce te privește în speșial ca membru al Agrului? Ce vei face între astfel de împrejurări? Îți-vei pleca capul și vei ceda? Vei pleca cu gloată vulgară? Ori vei recunoaște ca ai luat un drum rău și te vei întoarce? Când?

Pentru aceasta întoarcere ne recomandă Sfântul Părinte Papa Piu XI. Acțiunea Catolică, ni a declarat de AN Sfânt și acest an al 1934-lea al mântuirii noastre, și în acest An Sfânt postul mare e indelat cu haruri mântuitoare. Cautele barem tu, care ești membru în Agru, acestea haruri, și vei vedea ca căutându-le le vei găsi, și găsin-du-le vei avea liniște sufletească cu care liniște vei putea uita în fața tuturor nevoilor zilelor noastre, pentru ca numai aceasta liniște sufletească este remediul nostru, până când suflă acest vânt iernatic asupra lumii întregi.

Să nu ne lăsăm suflați ca frunza cea uscată. Sus să avem inimile, că primăvara se arată deja.

(După Alexius)

